Nr. 1. Tarnopol, dnia 1 stycznia 1927. Rok VII.

Dziennik Urzędowy

WOJEWÓDZTWA TARNOPOLSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Tarnopol, Urząd Wojewódzki. **Wychodzi 1-go każdego miesiąca.**

Cena pojedynczego egzemplarza 0·40 zł. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.
Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 0·10 zł. — najmniej 1 zł.

Treść działu urzędowego:

1. Okólnik Ministerstwa Skarbu w sprawie fałszywych znaczków stemplowych.
2. Wykaz panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 grudnia 1926.
3. Ruch służbowy.

Treść działu nieurzędowego:

4. Unieważnienia dokumentów osobistych.
5. Ogłoszenie o zagubieniu pieczęci sołtysa gminy Kołozuby.
6. Komunikat o rozwiązaniu Stowarzyszenia „Czytelnia Proświty“ w Hodowie.
7. Komunikaty pocztowe.
8. Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Dział urzędowy.

Ministerstwo Skarbu
Departament Podatków i Opłat.

L. DPO. 8755/VII. Warszawa, dnia 3 listopada 1926.

Okólnik.

Wobec wykrycia fałszywych 50 gr. znaczków stemplowych Ministerstwo Skarbu — zamieszczając poniżej opis falsyfikatu — uprasza o podanie tego opisu do wiadomości podwładnych organów z poleceniem, by organa te w wypadkach, gdy zachodzi podejrzenie podrobienia znaczka stemplowego przysyłały dokument lub podanie zaopatrzone takim znaczkiem, terytorjalnie właściwej Izbie Skarbowej.

OPIS FALSYFIKATU.

Falsyfikat, odtworzony naogół udatnie — różni się od znaczka autentycznego w szczegółach rysunku oraz nieprecyzyjnym wykonaniem.

Poszczególne części orła, jak dziób, oko, skrzydła i pióra wykonane nieudolnie, wykazują wybitną różnicę w porównaniu z takimi częściami orła w znaczku autentycznym.

Papier i klej falsyfikatu odmienne.

Podsekretarz Stanu: **Góra.**

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. R. W. 57.701. Tarnopol, dnia 20 grudnia 1926 r.

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 grudnia 1926 r.

1. Nosacizna — (Malleus)

Pow. Czortków: Kossów, Rydoduby
Pow. Kopyczyńce: Krogulec
Pow. Złoczów: Bałuczyn.

2. Wąglik — (Anthrax)

Pow. Brody: Wysocko
Pow. Buczacz: Medwedowce
Pow. Skałat: Dorofijówka, Podwołoczyska
Pow. Tarnopol: Czernielów maz.
Pow. Zaleszczyki: Kułakowce

3. Różyca świń — (Erysipelas suum)

Pow. Tarnopol: Czystyłów.

4. Wścieklizna — (Rabies)

Pow. Brody: Palikrowy
Pow. Brzeżany: Byszki

Pow. Buczacz: Buczacz
Pow. Skałat: Mytnica, Supranówka
Pow. Zbaraż: Czernichowce
Pow. Zborów: Hodów
Pow. Złoczów: Zazule.

Ruch służbowy.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych przeniósł referendarzy w VII. st. sł. Leona Schmida ze Starostwa w Borszczowie do Starostwa w Skałacie i Tadeusza Brzezińskiego ze Starostwa w Skałacie do Starostwa w Podhajcach.

Wojewoda Tarnopolski zamianował z dniem 1 stycznia 1927 urzędnika I. kategorji w IX. st. sł. w Starostwie w Zborowie Kazimierza Pawlikowskiego urzędnikiem I. kategorji w VIII. st. sł., kontraktowego funkcjonarjusza z poborami VIII. st. sł. w Starostwie w Tarnopolu Kazimierza Bigdę, prowizorycznych urzędników I. kategorji w IX. st. sł. Ludwika Jackowskiego w Starostwie w Podhajcach i Jana Wojtasiewicza w Starostwie z Zbarażu oraz praktykanta I. kategorji w Starostwie w Tarnopolu Władysława Słockiego prowizorycznymi urzęenikami I. kategorji VIII. st. sł, urzędników III. kategorji w XI. st. sł. Józefa Przyszlakowskiego w Starostwie w Przemyślanach, Tobiasza Appla w Starostwie w Tarnopolu, Józefę Klausekównę, Annę Krupińską i Wandę Czaplicką w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu, Stanisława Kulika w Starostwie w Radziechowie i Stanisława Wołoszyńskiego w Starostwie w Kamionce strumiłowej urzędnikami III. kategorji w X. st. sł. oraz urzędników III. kategorji w XII. st. sł. Magdalenę Domereckę w Starostwie w Kopyczyńcach i Franciszka Schetynę w Starostwie w Tarnopolu urzędnikami III. kategorji w XI. st. sł.,

przeniósł ze względów służbowych referendarzy w VIII. st. sł. Michała Komarzyńskiego ze Starostwa w Buczaczu do Starostwa w Tarnopolu i Dra Władysława Mazurkiewicza z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Zaleszczykach; prowizorycznych urzędników I. kategorji w VIII. st. sł. Ludwika Jackowskiego ze Starostwa w Starostwa w Podhajcach do Starostwa w Buczaczu i Władysława Słockiego ze Starostwa w Tarnopolu do Starostwa w Borszczowie; urzędnika rachunkowego II. kategorji w IX. st. sł. Piotra Ołyńca z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Złoczowie; urzędnika III. kategorji w IX. st. sł. Ignacego Chomę z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Przemyślanach; urzędników III. kategorji w XI. st. sł. Rudolfa Bilicza ze Starostwa w Brodach do Starostwa w Przemyślanach i Konstantego Kojdę ze Starostwa w Czortkowie do Starostwa w Borszczowie; urzędnika III. kategorji w XII. st. sł. Teofila Borkowskiego ze Starostwa w Podhajcach do Starostwa w Trembowli oraz praktykanta III. kategorji Józefa Brożynę z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Starostwa w Tarnopolu;

przeniósł urzędnika III. kategorji w IX. st. sł. Jana Rygla na jego własną prośbę ze Starostwa w Trembowli do Starostwa w Podhajcach;

zwolnił ze służby państwowej na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dniem 31 grudnia 1926 z prawem do pobierania emerytury urzędników III. kategorji w VIII. st. sł. Józefa Jackowskiego w Starostwie w Brzeżanach i Stefana Szpundra w Starostwie w Podhajcach; urzędników III. kategorji w IX. st. sł. Eiziga Izaaka Teichmanna w Starostwie w Złoczowie, Andrzeja Howiykę w Starostwie w Przemyślanach, Jakóba Kwasnowskiego w Starostwie w Złoczowie, Hipolita Spurnego w Starostwie w Buczaczu i Antoniego Czapaluka w Starostwie w Zaleszczykach oraz urzędnika III. kategorji w XI. st. sł. w Starostwie w Tarnopolu Wincentego Schneidra;

zwolnił ze służby państwowej na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dniem 31 grudnia 1926 prowizorycznego urzędnika rachunkowego II. kategorji w X. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Eugenję Czubatowę; urzędników III. kategorji w XI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Bronisławę Lehmanową i Eugenję Bubnicką; urzędników III. kategorji w XII. st. sł. Franciszka Dobrzańskiego w Starostwie w Zbarażu; Helenę Szozdową w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu; Aleksandrę Kinstlerównę w Starostwie w Tarnopolu i Marję Śnieżkową w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu oraz praktykanta III. kategorji w Starostwie w Przemyślanach Władysława Wiszczuka.

Dział nieurzędowy.

Unieważnienia dokumentów osobistych.

Menasche Henoch Mayer z Brodów zgubił dnia 26 października 1926 r. dowód osobisty, wystawiony przez Starostwo w Brodach ser. b. Nr. 352194 do L. 20589, poz. 1861 z dnia 20 czerwca 1923 r.

Świadectwo kinooperatorskie wydane w Urzędzie Wojewódzkim Tarnopolskim na nazwisko Stanisława

Stojałowskiego ze Złoczowa z daty 26 listopada 1925 roku L. BP. 15478/25 z powodu skradzenia go właścicielowi w czasie podróży do Kanady, unieważnia się.

Ogłoszenie.

Dnia 6 października 1926 r. skradziono sołtysowi wsi Kołozuby, gminy Różańskiej powiatu Kosowskiego — Województwa Poleskiego pieczątkę służbową z napisem „Sołtys Gromady Kołozuby".

Pieczątkę tą w razie ujawnienia jej, należy uważać za unieważnioną.

Komunikat.

Ustępujący zarząd stowarzyszenia „Czytelnia Proświty" w Hodowie pow. Zborów stosownie do § 26 ustawy o stow. z dnia 15 listopada 1867 austr. Dz. u. p. Nr. 134 ogłasza dobrowolne rozwiązanie wymienionego towarzystwa.

Komunikaty pocztowe.

Z dniem 15 grudnia 1926 r. zwinięto czasowo agencję pocztową Darachów, powiat Trembowla, a okręg jej doręczeń t. j. gminy Darachów, Tiutków z przysiółkami Ostrowiska, Na Kopcach, Darachowa i Tiutkowa przydzielono do urz. poczt. Strusów, natomiast gminy Chmielówka, Brykula stara, Brykula nowa i Hajdajka do urz. poczt. w Wiśniowczyku.

W Urzędzie pocztowym w Tłusteńkiem (powiat Kopyczyńce) przywróconą została dnia 10 grudnia br. służba telefoniczna i telegraficzna w ograniczonych godzinach dziennych.

Orzeczenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

1. Istotna wadliwość postępowania sądów pierwszej instancji nie wyklucza merytorycznego rozpatrywania sprawy przez sąd odwoławczy. (Wyrok z 3 kwietnia 1924, L. rej. 1061/22).

2. Do właściwości Najwyższego Trybunału Administracyjnego nie należy orzekanie o legalności karnych orzeczeń władz administracyjnych. (Uchwała z 29 listopada 1922, L. rej. 267/22).

3. a) Konstytucja pod sądem właściwym, o którym mówi art. 72-gi, rozumie nie tylko sądy zwyczajne.

b) Artykuł 3-ci, punkt „a" ustawy o Najw. Trybunale Administr. wyłącza z pod właściwości Trybunału te orzeczenia policyjno-karne, które specjalnemi ustawami nie zostały wyraźnie przekazane sądom zwyczajnym. (Uchwała Zgromadzenia Ogólnego z 13 października 1923).

4. Przepis art. 52 ustawy z 17 lutego 1922, poz. 164 Dz. Ust. zastrzega urzędnikom jedynie prawo ażeby przy przeniesieniach bez prośby nie byli przenoszeni na stanowiska takie, dla zajęcia których wymagany jest cenzus wykształceniowy niższej kategorji. (Wyrok z 15 lutego 1924, L. rej. 453/22).

5. Odstępstwa od zatwierdzonych projektów budowy, względnie przebudowy (planów, elewacji, przekrojów) są niedopuszczalne bez uzyskania na to zezwolenia właściwej władzy budowlanej. (Wyrok z 13 II. 1924, L. rej. 731/23).

6. Władza budowlana może odmówić zatwierdzenia planu zamiennego na już wzniesiony budynek, względnie dokonaną przebudowę, niezgodnie z zatwierdzonym planem pierwotnym. (Wyrok z 13 lutego 1924, L. rej. 731/23).

7. a) O ile w postępowaniu administracyjnem władze orzekają o prawach stron, musi, zarówno jak w postępowaniu sądowem, obowiązywać zasada, że wydana w ostatniej instancji decyzja nabywa mocy prawnej nietylko wobec stron, lecz także wobec samej władzy, która ją wydała, że zatem decyzja taka z reguły nie może być uchyloną przez władzę administracyjną w drodze rewizji postępowania już ukończonego.

b) Zasada, iż orzeczenie zapadło w ostatniej instancji administracyjnej, nabywa mocy prawa także wobec władzy, która ją wydała, nie wyklucza jednak wznowienia postępowania administtacyjnego w tych przypadkach, w których wyjdą na jaw nowe okoliczności faktyczne dla sprawy istotne, i to takie okoliczności, których strony nie mogły podnieść już w toku postępowania administracyjnego. (Uchwała z dnia 13 lutego 1923, L. rej. 431/22).

8. Artykuł 23-ci ustawy z 10 grudnia 1920, Dz. Ust. Nr. 6 z 1921 r. nie uprawnia władzy do nałożenia kosztów utrzymania drogi publicznej gminnej wyłącznie na osoby, otrzymujące z budowy lub utrzymania danej drogi szczególne korzyści lub też nadmiernie jej używające. (Wyrok z 9 marca 1926, L. rej. 413/24).

9. Do wdów po emerytowanych funkcjonarjuszach państwowych i emerytowanych wojskowych b. państw zaborczych, których małżeństwo zostało zawarte po przejściu na emeryturę. wobec treści art. 89 ustawy z dnia 11 grudnia 1923, poz. 46 Dz. Ust. z r. 1924, ma zastosowanie art. 69 tejże ustawy. (Wyrok z 27 stycznia 1926, L. rej. 1196/25).

10. Funkcjonarjuszom państwowym, którzy w całości lub części podnieśli opłacone przez siebie składki emerytalne do kas pensyjnych b. państw zaborczych, doliczenie do wysługi emerytalnej lat za okres podniesionych składek. w myśl art. 84 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 w brzmieniu noweli z dnia 13 lutego 1924, poz. 78 Dz. Ust. może nastąpić dopiero po uregulowaniu sprawy spłaty tych składek. (Wyrok z 24 lutego 1926, L. rej. 355/25),

11. O prawach emerytalnych urzędnika stałego, powołanego do służby prowizorycznej, decydują przepisy służbowe i emerytalne miejsca ostatniej siedziby służbowej tegoż w charakterze urzędnika stałego. (Wyrok z 21 kwietnia 1926, l. rej. 1404/25).

12 a) Przeciw orzeczeniom władzy naczelnej, wypływającym z artykułów 26 i 27 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923, służy zażalenie względnie skarga wyłącznie do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

b) Wniesienie przez funkcjonarjusza państwowego podania o przeniesienie w stan spoczynku z pewną określoną datą nie pozbawia władzy prawa przeniesienia z urzędu tegoż funkcjonarjusza w stan spoczynku z datą wcześniejszą, o ile zachodzi jeden z warunków, przepisanych art. 29 i 30 ustawy emerytalnej. (Wyrok z 1 lutego 1926, L. rej. 2092/24).

13 a) Wskazany w art. 33 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 termin 30-dnidwy do wniesienia zażalenia do właściwej władzy naczelnej jest prekluzyjny; po upływie tego terminu rewizja prawomocnego orzeczenia władzy, przyznającego uposażenie emerytalne, jest dopuszczalna tylko w wypadku, wskazanym w art. 36 powyższej ustawy.

b) Przewidziane w art. 36 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 zgłoszenie roszczenia do wyższego uposażenia emerytalnego nie jest ograniczone jakimkolwiek terminem.

c) Funkcjonarjusz państwowy, roszczący sobie na zasadzie art. 36 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 prawo do uposażenia emerytalnego w wyższym wymiarze, aniżeli to wynika z dat, zawartych w wykazie stanu służby, względnie ze złożonych władzy dokumentów, musi udowodnić swoje roszczenie nowemi dokumentami, potwierdzającemi nowe okoliczności, nieznane poprzednio odnośnej władzy. (Wyrok z 14 kwietnia 1926, L. rej. 499/25).

(Powyższe orzeczenia N. T. A. ogłoszone zostały w „Monitorze Polskim" a mianowicie 1. w numerze 66 z roku 1925, 2. i 3. w numerze 69 z roku 1925, 4. w numerze 91 z roku 1925, 5. i 6. w numerze 104 z roku 1925, 7. w numerze 111 z roku 1925, 8. w numerze 238 z roku 1926 oraz 9. do 13. w numerze 254 z roku 1926).

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera 6. — Telefon Nr. 138.